

de store visioner. En lidt mere afbalanceret vurdering af det fandt jeg hos hr. Jes Lunde for et øjeblik siden, som sagde, at kedelig var den måske nok, og det kunne både have sine gode sider og sine dårlige sider. Og jeg vil som ordfører for Det Radikale Venstre faktisk forsvare det at have en kedelig finanslov, fordi det er i vor opfattelse i hvert fald et tegn på, at vi er på rette vej.

Hvis man prøver at fastholde og udkæmpe, gennemføre det lange seje træk, så får det let – for mange mennesker i hvert fald – et gråt og kedeligt skær. Men det skal ikke være afgørende for vores holdning til det, om det bliver gråt og kedeligt. Vi er stik imod den siksakpolitik, som vi ellers har set udfolde sig i dansk økonomi og dansk finanspolitik i mange år, og undervejs har det da heller ikke siden sidste finanslov skortet på kraftige opfordringer om at reagere nu og her.

Der har været samråd, der har været spørgsmål, der har været tilkendegivelser i pressen, når der kom foreløbige delstatistikker, som måske antydede – nogle lagde mere i det – at nu var der altså så voldsomme flaskehalse et eller andet sted, så man ville kløjes i det den vej rundt, og kort tid efter kunne man jo høre, hvor frygteligt det var, at nu var det hele ved at dø ud. Nu var det opsving eller de gode konjunkturer i dansk økonomi ved at forsvinde, så nu måtte man tænke i atter andre baner end flaskehalsproblemerne, og sådan går det jo lystigt frem og tilbage, og det skal vi ikke lade os afficere af. Vi skal fastholde den kurs, vi har lagt.

Vi er i den enestående situation i disse år, at hvad der ellers plejer at være svært forenelige faktorer i vores samfundsøkonomi i Danmark, de er i en sjælden harmoni. Det drejer sig om betalingsbalancen, det drejer sig om inflationen, det drejer sig om det offentlige underskud, og det drejer sig om beskæftigelsen. Alle disse fire ganske afgørende faktorer har igennem nyere dansk historie ofte trukket i hver sin retning. Hvis de offentlige finanser havde det godt og underskuddet var borte, så gik det ud over beskæftigelsen, så steg arbejdsløsheden osv. osv. Det skal jeg ikke begive mig ind i.

Men vi er i den enestående situation, meget sjældne situation, at vi i disse år ser dem udvikle sig positivt alle sammen i forskellig hast, og der kan da godt være forskellige ønsker om, hvor stærkt det skal gå på det ene og det andet område, men her handler det så om ikke at sætte denne sjældne harmoni over styr.

Siden finansministeren fremlagde forslaget for 1997, har der så været, naturligvis, en udvikling også i samme retning, og det har gjort opgaven med at skabe balance noget lettere, kan man sige. Én af tingene – det var sådan en udvikling, vi ikke ligefrem håber vil gentage sig, og det har finansministeren da også givet os sit klare tilsagn om ikke vil ske – er fejlen med stort F, jeg her henviser til. Den har hjulpet på balancen – var det godt og vel en milliard, var det halvanden milliard eller sådan noget? Det trak den rigtige vej, og det var ud fra den isolerede betragtning da godt nok, men det skal ikke skorte på en opfordring fra vores side til finansministeren og andre gode kræfter til, at sådan noget ikke gentager sig andre år.

Derudover har der været en række konjunkturbetingede forbedringer. Det har ikke overrasket, det var forudset. Det, der var spændende, var selvfølgelig, hvor kontant det ville vise sig, og det har vist sig kontant. Og vi er nu i den gunstige situation, at underskuddet på de samlede offentlige budgetter forudses at være på godt og vel 3 milliarder, 3,5 milliarder; bestemt en overkommelig opgave at få det fjernet, og det skal da så også være én af de indgange, vi har i vores finanslovforhandlinger.

Når vi taler om sigtepunkter, så er noget af det, vi i mit parti lægger vægt på også at tage højde for – uden dog at skulle udmønte det hele nu og her – den velfærdsdebat, som udfolder sig hastigt og intenst i en række partier, deriblandt også mit eget, og i den offentlige debat. Det handler bl.a. om – som vores ordfører, hr. Jørgen Estrup, sagde under åbningsdebatten – at vi har brug for at ændre holdningen til en generel pensionsalder. Vi vil nødig havne i, at det er en almindelig norm, at når man er 60 år, så trækker man sig tilbage fra arbejdslivet. Vi har brug for fleksible tilbagetrækningsmuligheder – og det siger vi så forud for overenskomstforhandlingerne til foråret – kombineret med virksomhedernes egen aktive indsats for at holde på de ældre medarbejdere.

Vi har også brug for et generelt opgør med det, man kunne kalde velerhvervede rettigheder, om det så har at gøre med tilskud fra de offentlige kasser, eller om det har at gøre med fradrag på skattebilletten, og vi har også brug for at stramme den sociale profil i velfærdsmodellen op.

Indimellem får man jo nogle yderst bizarre indslag i velfærdsdebatten. Et af dem så vi, da der dukkede et forslag op i Venstres pjece »Vel-